”Noul Ierusalim”

de J. Leland Earls

(Detalii profetice despre oraşul ceresc aflat acum în construcţie!)

https://www.firstloveministry.com/Earls/booklets/vsa/vsa02.htm

[Construcţia dezvoltării de-a lungul istoriei]

„*Să vă arăt*”, *zice* Domnul , „*ce va veni pe pământ, pe măsură ce Împărăţia care a fost pregătită începe să funcţioneze cu toată puterea şi face ca* ***pământul să fie atras pe o nouă orbită*** *de rectificare şi restituire. Căci toate lucrurile pe care le-au spus profeţii trebuie să se împlinească* (***Faptele Apostolilor 3:21***), *şi cunoaşterea slavei Domnului va umple pământul aşa cum apele acoperă marea* (**Habacuc 2:14**). *Acum, slava Domnului va fi centrată în Noul Ierusalim, care se va coborî din cer pe pământ* (***Apocalipsa 21:2, 10***). ***Aici este un mister care trebuie explicat şi chiar acum vi-l dezvălui***. *Noul Ierusalim a fost în pregătire de mulţi ani. Începutul său a fost chiar înainte de începutul erei creştine. Temeliile sale erau puse în acelaşi timp în care oraşul Ierusalim din ţara Palestinei devenea centrul Împărăţiei lui Israel; în zilele în care David a făcut ca oraşul să fie complet cucerit şi a început să-l construiască ca oraş al regilor şi centru guvernamental al naţiunii alese. Chiar şi Aşadar, în aceleaşi zile a început să se facă Ierusalimul de sus şi să-şi exercite influenţa asupra treburilor pământului. Căci precum în cer, aşa trebuie să fie şi pe pământ. Căci tot ce este pământesc este modelat după cele cereşti; iar Ierusalimul pământesc este o reflectare a Ierusalimului care este în locurile cereşti*.

Încă de la începutul erei creştine, ***când paradisul de sus a fost deschis sfinţilor mântuiţi****, multă muncă la Noul Ierusalim a fost desfăşurată de cei a căror afinitate faţă de tărâmul său a fost suficientă pentru a se acorda cu intensitatea sa vibraţională şi a căror proiecţie de putere a atins puterea necesară pentru a le permite să manipuleze şi să canalizeze* ***substanţa-material pulsatil*** *din care este format Noul Ierusalim. Căci numai cei acordaţi la frumuseţea tărâmului său şi foarte pricepuţi în proiecţia gândurilor şi emoţiilor pot fi folosiţi pentru a ajuta la construirea acelui oraş ceresc. Nu credeţi că cei care funcţionează în corpurile lor sufleteşti în paradis sunt leneşi. Căci după ce hainele pământeşti sunt lăsate deoparte în moarte, sfinţii mântuiţi încep să îndeplinească scopurile Dumnezeului lor în tărâmurile de sus.* ***După o perioadă de odihnă şi reflecţie asupra lecţiilor vieţii lor pământeşti****, ei încep să fie folosiţi în diverse moduri, în conformitate cu înţelegerea şi dezvoltarea lor spirituală. Deşi există cicluri de repaus şi aşteptare şi deşi împlinirea completă nu va veni până când corpurile lor fizice pierdute nu sunt restaurate, sfinţii din* ***paradis*** *sunt ocupaţi cu sarcinile desemnate*.

Temeliile Ierusalimului de sus au fost puse de Dumnezeul vostru. Numai înţelepciunea şi puterea divină pot pune ceea ce este temelia, fie că este în ceruri, fie pe pământ (***1 Corinteni 3:11***). *După aşezarea temeliilor, zidul şi suprastructura de bază a oraşului au fost formate de fiinţele angelice mai avansate, sub îndrumare şi îndrumare divină. La acea vreme, nu existau oameni mântuiţi în tărâmurile superioare ale paradisului, unde era modelat Noul Ierusalim. Toţi cei care trăiseră pe pământ erau limitaţi* ***la tărâmurile Şeolului din interiorul pământului****. Chiar şi cei ale căror suflete fuseseră mântuite prin jertfele de animale trebuiau să rămână în tărâmurile de jos până când* ***preţul de răscumpărare al păcatului era plătit integral prin jertfa Fiului lui Dumnezeu****. Numai atunci puteau fi eliberaţi în tărâmurile* ***paradisului*** *de sus*.

[Prezentare generală a răscumpărării şi introducere în nivelurile cerului]

Acest lucru este descris în Scriptură prin cetăţile de refugiu care au fost desemnate de ambele părţi ale Iordanului. Acestea ofereau protecţie celor care căutau refugiu în ele până când se putea face dreptate. Cei găsiţi vrednici de protecţie continuă rămâneau în cetatea de refugiu până la moartea Marelui Preot care era în funcţie la acea vreme; apoi erau liberi să se întoarcă la casele lor. (***Numeri 35:25-28***). Acesta este un tip, *spune* Domnul, al ceea ce a fost oferit în tărâmurile nevăzute înainte de crucea de pe Calvar. Existau „cetăţi de refugiu” în tărâmurile de jos pentru cei ale căror păcate fuseseră iertate prin jertfele de sânge. Acolo erau protejaţi de atacurile pline de ură şi sălbăticie atât din partea duhurilor rele, cât şi a oamenilor nemântuiţi. Trebuiau să

© Biblioteca Spirituală

rămână în aceste „cetăți de refugiu” până la moartea lui Isus Hristos, Marele Preot antitipic. Apoi erau „eliberați” pentru a fi duși în acea „casă” care fusese pregătită în paradisul de sus. Acesta este motivul pentru care Isus Hristos a coborât mai întâi în părțile inferioare ale pământului. „El a dus robia și a dat daruri *oamenilor* ”. (***Efeseni 4:8***). Cu alte cuvinte, El i-a scos din captivitate pe cei captivi. El i-a scos din Șeol din interiorul pământului pe cei care (chiar dacă erau mântuiți) erau încă ținuți „captivi” în împrejurimile pământului, deoarece prețul eliberator integral nu fusese plătit. Dar după moartea și învierea Sa, El i-a condus personal pe sfinții din epocile precreștine la noua lor casă în paradis. Astfel, El „a dat daruri *oamenilor* ”. Deși a inclus mult mai mult, „darurile” au oferit o nouă casă celor pe care i-a condus din Șeol. După ce i-a lăsat pe sfinți în paradis, Isus S-a înălțat „mult mai presus de toate cerurile” (***Efeseni 4:10***). Declarația inspirată prezintă adevărul că există mai multe ceruri (vezi și ***2 Corinteni 12:1-4***). Aceste „ceruri” nu sunt departe, dincolo de o stea îndepărtată, ci sunt tărâmuri sau „straturi” invizibile care înconjoară și se suprapun *peste*pământul, unul deasupra celuilalt, progresând în afară (sau îndepărtându-se) de pământ și, de asemenea, progresând „în sus” către niveluri vibraționale mai înalte, până când se atinge cerul cel mai înalt. Primul cer, sau paradisul, se află dincolo de învelișul atmosferic al pământului și dincolo de raza de acțiune a spiritelor satanice care ocupă zona imediată din jurul pământului și în interiorul pământului. Satan este numit în relatarea inspirată „prințul puterii văzduhului” (***Efeseni 2:2***), arătând că stăpânirea sa se apropie îndeaproape de zona atmosferei pământului.

[Paradis: grădină pentru constructorii orașului]

De la moartea și învierea lui Hristos, cei mântuiți care mor merg direct în paradis, pe care Isus l-a numit „sânul lui Avraam” (***Luca 16:22***). Aceasta transmite ideea de confort și odihnă. Întrucât paradisul este doar „primul cer” din perspectiva celor care părăsesc sfera pământească, nu este tărâmul interior al Dumnezeului Celui Preaînalt; nici tărâmurile înconjurătoare, care sunt rezervate celor care nu au fost niciodată întinați de păcat. Paradisul corespunde „tărâmului grădinii” din afara moșiei Regelui și a tărâmurilor celor care sunt în slujba Lui deplină. Este un tărâm de mare frumusețe și pace. Peisajul este destul de asemănător cu cel pământesc, dar mai pulsant și „viu”, cedând mai mult puterilor creative ale gândirii și dinamicii interioare a caracterului frumos exteriorizat. Corespunde pe planul sufletului „paradisului” sau grădinii Edenului, care a fost pierdută de oamenii de carne. Astfel, într-o oarecare măsură, celor ale căror suflete sunt mântuite li se permite reintrarea într-un paradis fără păcat. Însă intrarea deplină în starea pierdută nu vine decât la răscumpărarea trupului fizic și la intrarea în Împărăția pregătită pentru cei care Îl iubesc pe Domnul. Tărâmurile interioare ale cerurilor nu pot fi deschise, decât celor care intră în răscumpărarea supremă a trupului fizic, chiar glorificarea trupului de carne până când acesta este modelat asemenea *trupului* glorios al lui Hristos (***Filipeni 3:21***). Cei care încă funcționează în acel vehicul secundar numit suflet sunt limitați la tărâmul paradisului. În timp ce așteaptă răscumpărarea lor completă, cei răscumpărați din paradis sunt angajați în multe activități utile care sunt legate de venirea Împărăției Cerurilor pe pământ. Una dintre cele mai importante este lucrarea făcută la Noul Ierusalim de către mulți sfinți din tărâmurile superioare ale paradisului.

[Influența orbitală asupra Pământului de-a lungul istoriei]

Noul Ierusalim de sus a început să exercite o influență mai pronunțată asupra cursului evenimentelor pământești în zilele nașterii lui Mesia. Deși se afla atunci în stadiile sale inițiale, doar cu o fundație și o structură rudimentară, a fost coborât în atmosfera Pământului și a devenit steaua călăuzitoare care i-a condus pe magii de la răsărit la locul unde s-a născut Isus. Noul Ierusalim este un oraș ceresc și nu poate fi văzut de cei din lumea fizică decât în anumite condiții. Când intră în contact cu atmosfera Pământului, emite o glorie care atinge raza vibratorie a vederii fizice. Apoi apare în cer ca o lumină sau o stea. Noul Ierusalim este acum pregătit pentru a doua sa coborâre în atmosfera Pământului. Va fi apoi gata pentru a fi ocupat de cei care sunt destinați să fie în Împărăția cerească, conducând și domnind cu Hristos. Va deveni casa și sediul guvernului ceresc care va domni peste locuitorii pământului. Va fi stabilit într-o polaritate specială cu

© Biblioteca Spirituală

Ierusalimul de pe pământ, iar cele două Ierusalimi, unul în ceruri şi unul pe pământ, vor oferi mijloacele pentru aducerea întregului tărâm pământesc la plinătatea scopului Dumnezeului *vostru*.

La începutul mileniului, Noul Ierusalim va fi coborât în stratosfera superioară şi va rămâne acolo până la sfârşitul mileniului, apoi va fi retras din vecinătatea pământului pe măsură ce Satana este din nou eliberat din adâncul fără fund pentru a înşela anumite naţiuni. (***Apocalipsa 20:7-9***). După rebeliunea finală, când pământul va primi botezul focului, Noul Ierusalim va coborî din nou pe pământ. Aceasta va urma „cerului nou şi pământului nou", aşa cum este descris de apostolul Ioan (***Apocalipsa 21:1-2***). În acel moment, Noul Ierusalim nu va rămâne în stratosfera superioară ca în timpul mileniului, ci va coborî chiar în împrejurimile pământului, făcând posibilă împlinirea relatării inspirate a apostolului Ioan: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii şi El va locui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi Dumnezeu Însuşi va fi cu ei şi Dumnezeul lor va fi. Şi Dumnezeu va şterge toate lacrimile din ochii lor; Şi moartea nu va mai fi. Nici tânguire, nici ţipăt, nici durere nu va mai fi, pentru că lucrurile dintâi s-au dus. Şi Cel ce şedea *pe* tron a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi!" (***Apocalipsa 21:3-5***).

[Oraşul miresei: uniunea cu pământul]

Veţi observa, *spune* Domnul, că această coborâre finală a Noului Ierusalim este descrisă de Ioan ca „cetatea sfântă, noul Ierusalim, care coboară din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei" (***Apocalipsa 21:2***). Aceasta este acea uniune supremă a cerului şi a pământului, care este obiectul lucrării răscumpărătoare a lui Isus Hristos, unde omul este pe deplin reunit cu creatorul şi tatăl său ceresc şi unde efectele păcatului *asupra* pământului şi asupra omului pământesc sunt complet anulate. Începutul acestei uniuni este descris prin profetul Isaia ca căsătoria ţării şi a Israelului pământesc cu fii mântuiţi şi glorificaţi. „ Nu vei mai fi numită Părăsită şi ţara *ta* nu va mai fi numită Pustiit; ci *te* vei numi Hefziba şi ţara *ta* Belia, căci Domnul *se va bucura* de *tine* şi ţara *ta* se va mărita. Căci cum *se căsătoreşte* un tânăr cu o fecioară, aşa se vor căsători fiii *tăi cu tine ; şi cum se bucură* mirele de mireasă, aşa se va bucura Dumnezeul *tău de tine"*(***Isaia 62:4-5***). „Fiii" de aici sunt oamenii glorificaţi care au fost uniţi cu Domnul în Noul Ierusalim, iar o astfel de unire în Împărăţia cerească este asemănată în cartea Apocalipsa cu cea a unei Mirese şi a unui Mire. Dar va exista o unire suplimentară atunci când cetatea cerească va coborî pentru a fi unită cu pământul. Atunci, fiii glorificaţi din Ierusalimul ceresc vor fi uniţi în asemănarea căsătoriei cu fiica fecioară a Ierusalimului pământesc: rămăşiţa curăţită şi restaurată a lui Israel care locuieşte în ţara Palestinei. De asemenea, Domnul va fi unit cu poporul Său pământesc ca Mire şi Mireasă, căci precum în cer, aşa trebuie să fie şi pe pământ. Aşa cum Domnul are o Mireasă cerească în Ierusalimul de sus, aşa va avea El o Mireasă pământească în Ierusalimul de jos.

În etapele sale iniţiale, această unire a cerului şi a pământului are loc la începutul Mileniului, dar împlinirea sa completă aşteaptă noul cer şi noul pământ. Veţi observa că de două ori în cartea Apocalipsa, Noul Ierusalim este văzut de Ioan ca coborând din cer (***Apocalipsa 21:2, 21:9-10***). Prima menţionată este cea care urmează noului cer şi noului pământ, căci Ioan consemnează o imagine panoramică a desfăşurării istoriei *până la* punctul culminant al planului Domnului pentru pământ. Imediat după această proiecţie în viitorul îndepărtat, vine la Ioan unul dintre cei şapte îngeri care aveau cele şapte potire pline cu cele şapte plăgi din urmă, arătându-i o altă imagine a sfântului Ierusalim coborând şi oferindu-i, de asemenea, o imagine detaliată a construcţiei sale (***Apocalipsa 21:9, 22:7***). Faptul că unul dintre îngerii ultimelor plăgi i-a deschis această viziune lui Ioan arată că scena descrisă este una care va avea loc la sfârşitul epocii prezente, ca pregătire pentru domnia milenară; în timp ce viziunea generală anterioară nu va avea loc decât peste multe epoci. Acest lucru este demonstrat şi mai mult de faptul că această imagine detaliată a Noului Ierusalim şi influenţa pe care o va avea asupra pământului îi sunt înfăţişate lui Ioan ca „lucruri care trebuie să se facă în curând" (***Apocalipsa 22:6***), iar imediat Domnul Isus dă porunca suplimentară: „Iată, Eu vin curând" (***Apocalipsa 22:7***). Aceste afirmaţii sunt cu siguranţă legate de epoca prezentă şi de împlinirea ei. Mai mult, Noul Ierusalim care coboară după cerul nou şi pământul nou este văzut ca „o mireasă împodobită pentru soţul ei" (***Apocalipsa 21:2***); în timp

© Biblioteca Spirituală

ce în scena referitoare la începutul erei milenare care se *apropie* acum, oraşul este văzut ca „mireasa, soţia Mielului" (***Apocalipsa 21:9***). Aceasta se datorează faptului că Isus nu mai este văzut ca „*un miel*" după ce Împărăţia milenară este complet inaugurată şi în veacurile viitoare.

Noul Ierusalim este în primul rând şi în primul rând oraşul Miresei. Deşi nu toţi cei care vor locui acolo îndeplinesc rolul Miresei, ei vor fi strâns legaţi de grupul Miresei. Mireasa va rămâne aproape de Domnul ei, preluând conducerea treburilor oraşului sfânt; căci acesta este domeniul ei. Alţii, care nu fac parte din Mireasă, vor fi angajaţi în supravegherea directă a treburilor pământului; căci vor fi trimişi în misiuni pe pământ pentru a-şi îndeplini responsabilităţile şi apoi se vor întoarce. Pe lângă multe îndatoriri legate de Oraşul Sfânt în sine, Mireasa va fi folosită într-un mod particular care se referă la conceperea vieţii veşnice a celor care locuiesc pe pământ după ce Împărăţia milenară va fi stabilită. Din această cauză, ea va fi periodic angajată în „îngrijirea maternă" a multora care vor creşte pe pământ şi vor intra în maturitate şi vor manifesta filiaţia fără a păcătui vreodată. Din când în când, membrii grupului Miresei vor coborî pe pământ în acest scop de „îngrijire maternă". Nicio altă perspectivă asupra acestei funcţii nu va fi dezvăluită în prezent. Cu excepţia acestor vizite periodice pe pământ, sfera de slujire a Miresei va fi în propriul ei oraş ceresc.

[Lumina gloriei]

Acum permiteţi-mi să vă arăt mai multe despre oraşul în sine. Întrucât oraşul este alcătuit din substanţe glorificate, care sunt mai degrabă legate de invizibilul şi ceresc decât de vizibil şi pământesc, acesta nu depinde *de* lumina fizică a soarelui. Astfel, este scris că „cetatea nu avea nevoie de soare, nici de lună, ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu o *lumina* şi Mielul este lumina ei" (***Apocalipsa 21:23***). Această lumină care inundă oraşul ceresc emană din însăşi fiinţa Domnului Însuşi, care este văzut de Ioan ca „Mielul", căci Mireasa Noului Ierusalim şi alaiul ei sunt rodul direct al jertfei Sale în numele umanităţii păcătoase. Dar veţi observa că „slava lui Dumnezeu" este cea care *luminează* oraşul. Ca „Dumnezeu", Domnul este păzitorul oraşului şi al locuitorilor săi; prin urmare, El îşi oferă Slava pentru lumina sa. „Slava" este acea proiecţie de lumină sau substanţă vibraţională care poartă esenţa puterii Dumnezeirii pentru a îndeplini multe lucruri legate de împlinirea voinţei Sale. Întrucât tonul vibraţional al acestei substanţe glorioase poate varia foarte mult, ea poate fi nevăzută pentru pământeni sau poate fi proiectată în tărâmul vederii fizice. Poate fi mărită sau micşorată în dimensiune sau în gradul de penetrare sau poate fi segmentată astfel încât porţiunile să poată fi în locuri diferite pentru scopuri diferite, această glorie a fost cea care a coborât *asupra...*Muntele Sinai a fost văzut de poporul lui Israel ca un nor şi uneori ca foc (***Exod 19:9, 16, 24:15-18***). A fost o parte din această substanţă glorioasă care i-a călăuzit pe copiii lui Israel prin pustie şi care a locuit în interiorul şi pe tabernacol (***Numeri 9:15-23***). A fost văzută de profetul Ezechiel în legătură cu apariţia heruvimilor (***Ezechiel 1:4-5***). A umplut templul lui Solomon în ziua sfinţirii sale (***1 Regi 8:10-11***). A fost văzută de Ezechiel părăsind templul în zilele apostaziei lui Israel (***Ezechiel 10:18; 11:23***). A coborât *peste* Isus când a fost schimbat la faţă înaintea lui Petru, Iacov şi Ioan (***Matei 17:5***). Va face o apariţie vizibilă locuitorilor supravieţuitori ai pământului ca SEMNUL Fiului omului cu puţin timp înainte ca El să fie văzut în persoană (***Matei 24:30***). O parte din această substanţă glorioasă este împărtăşită fiecărui creştin sfinţit prin botezul cu Duhul încins, ilustrat prin coborârea norului glorios peste tabernacol (***Exod 29:43, 40:34***).

Această lumină glorioasă nu numai că va pătrunde şi va radia din Noul Ierusalim, ci va pătrunde şi în domeniul percepţiei fizice, în măsura în care va fi văzută de locuitorii pământului ca o lumină pe cer noaptea. Întrucât Ioan indică faptul că „neamurile celor ce vor fi mântuiţi vor umbla în lumina ei" (***Apocalipsa 21:24***), *vă* este dat să înţelegeţi că naţiunile care sunt unite în confederaţia Împărăţiei, cu guvernul Ierusalimului în frunte, nu numai că vor vedea emanaţia luminii sale, ci vor „umbla" în armonie cu supravegherea şi „lumina" sau înţelegerea spirituală, care vor fi oferite de oamenii glorificaţi care vor coborî din acel oraş ceresc pentru a păstori locuitorii pământului. Doar naţiunile din confederaţia Împărăţiei vor primi beneficiul deplin al acestei iluminări şi supravegheri spirituale. Alte naţiuni vor fi conduse ca şi cum ar fi cu un „toiag de fier" (***Apocalipsa 2:27***). Cu alte cuvinte, întrucât nu se vor supune complet şi de bunăvoie la

© Biblioteca Spirituală

tot ceea ce este necesar pentru participarea deplină la Împărăţie, ele vor fi ţinute sub supraveghere şi reglementare constantă de către Ierusalimul de sus. „Nuiaua de fier" va fi abilitatea celor glorificaţi de a se arăta în carne şi oase şi de a da directivele necesare; având totodată puterea de a-i susţine dacă este necesar.

Ioan afirmă în continuare că împăraţii pământului îşi vor aduce slava şi cinstea în Noul Ierusalim (***Apocalipsa 21:24***). „Împăraţii" menţionaţi nu sunt oameni din carne şi oase, ci mai degrabă sfinţii glorificaţi care vor fi împăraţi şi preoţi care vor domni peste pământ (***Apocalipsa 5:10***). Numai ei vor avea acces la Noul Ierusalim de sus şi, prin urmare, numai ei îşi vor putea aduce slava în el. Întrucât mulţi dintre sfinţii glorificaţi vor fi ocupaţi cu plecări şi veniri, pentru a-şi îndeplini îndatoririle pe pământ, porţile cetăţii nu vor fi niciodată închise; căci nu va exista aşa ceva ca noaptea într-un tărâm care să nu depindă *de* lumina soarelui şi nici să nu fie afectat de condiţiile pământului. (***Apocalipsa 21:23, 25***).

[Râul şi pomul vieţii]

În interiorul sfintei cetăţi, lui Ioan i s-a arătat un râu de apă curată care izvora din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului (***Apocalipsa 22:1***). Da, există ceea ce s-ar putea numi „apă glorificată" în cetatea cerească. Există, de asemenea, copaci, flori şi alte tipuri de plante care corespund, pe planul ceresc, fenomenelor naturale de pe pământ. Astfel de obiecte de frumuseţe, însă, nu cresc din seminţe, aşa cum se întâmplă pe pământ. Ele sunt formate prin modelarea substanţei-material glorificate prin proiecţia gândului şi a emoţiilor şi sunt plasate acolo unde a stabilit maestrul designer. Fiecare sfânt din Noul Ierusalim va avea propria suită sau „conac" pe care să o modeleze şi să o modeleze conform dorinţei personale. Locurile de locuit, grădinile, pâraiele, copacii şi toate „peisajele naturale" pe care o persoană şi le-ar putea dori pot fi modelate: un fel de exteriorizare a frumuseţii interioare şi a trăsăturilor de caracter. Astfel, va exista o varietate infinită, la fel de diferită pe cât este fiecare persoană diferită, fără limită la gândirea creativă şi la dinamica sufletească interioară. O astfel de „capacitate creativă" va creşte în timp, pe măsură ce se dobândeşte pricepere şi pe măsură ce calităţile interioare ale fiecărui sfânt se conformează din ce în ce mai mult acelei perfecţiuni care intensifică producţia de tuburi de putere în curs de dezvoltare.

De o parte şi de alta a râului vieţii, Ioan a văzut pomul vieţii, purtând douăsprezece feluri de roade şi dând o recoltă proaspătă o dată pe lună (***Apocalipsa 22:2***). Acest pom este omologul ceresc al „pomului vieţii" care este oferit prin Hristos oamenilor păcătoşi pentru ca aceştia să poată trece de la moarte la viaţă. Fructele şi frunzele sale nu cresc ca la un pom pământesc, ci se formează treptat prin procese energetice încorporate în pom. Astfel de fructe sunt utilizate de locuitorii oraşului pentru a-şi intensifica propria producţie de energie în funcţionarea trupurilor lor glorificate. Ioan a văzut că frunzele pomului erau pentru vindecarea neamurilor (***Apocalipsa 22:2***). Aceasta proiectează cu siguranţă utilizarea acestui pom în domeniul pământesc şi fizic. Aşa cum se găseşte valoare medicinală în copacii şi plantele pământului, aşa este şi în arhetipul ceresc. Căci precum în cer, aşa este şi pe pământ. Căci ceea ce este pământesc este modelat după ceea ce este mai întâi în locurile cereşti. Întrucât frunzele dintr-un oraş ceresc nu sunt direct disponibile oamenilor pământeni, acea „putere vindecătoare" care este disponibilă prin intermediul lor trebuie canalizată prin sfinţii glorificaţi care slujesc pe pământ. Aşa cum vindecarea naturală vine prin mijloacele naturale ale remediilor produse de pământ, tot aşa vindecarea supranaturală vine din ceea ce este supranatural. Un sfânt glorificat va avea puterea de a vindeca un pământean prin substanţa vitală supranaturală conţinută într-o frunză din pomul vieţii.

Tronul

Veţi observa că pomul vieţii este alimentat de râul apei vieţii, iar apa izvorăşte din tronul lui Dumnezeu care este stabilit în Noul Ierusalim. „Tronul lui Dumnezeu" este, de asemenea, tronul Mielului (***Apocalipsa 22:1, 3***). Aici am prezentat natura divino-umană a Domnului Isus Hristos. Înainte de a fi întrupat în trup uman, ca puternicul YAHWEH, El era Dumnezeul sau „păzitorul" întregii creaţii pământeşti. Când S-a golit de Sine şi a luat chip de om, fiind întrupat în trup uman (***Filipeni 2:6-8***), puternicul TATĂL DUMNEZEU a preluat şi a devenit păzitorul activ al întregii

© Biblioteca Spirituală

creaţii pământeşti. Întrucât TATĂL DUMNEZEU L-a dat pe FIUL SĂU pentru răscumpărarea omenirii, Lui îi revenea *să* supravegheze şi să păzească în mod activ creaţia pe care FIUL SĂU era în proces de răscumpărare. Dar când răscumpărarea a fost finalizată, atunci FIUL Şi-a reluat rolul de DUMNEZEU asupra creaţiei pe care El o adusese la fiinţă iniţial şi pentru care S-a dat pe Sine în totalitate ca răscumpărător al omenirii. În rolul Său de mântuitor, El este înfăţişat ca „Mielul lui Dumnezeu" (***Ioan 1:29, 36, Apocalipsa 5:12***) şi până când ciclul răscumpărător principal este complet şi Împărăţia este pe deplin stabilită pe pământ, El va fi în continuare văzut ca Mielul. De aceea, tronul Său, punctul central Noul Ierusalim, este numit „tronul lui Dumnezeu şi al Mielului" (***Apocalipsa 22:1, 3***). El este atât DUMNEZEU (sau păzitorul), cât şi MIELUL (sau mântuitorul) creaţiei pământeşti. Şi astfel, El îi conduce pe locuitorii pământului atât ca Dumnezeu Creator, care a adus toate lucrurile în fiinţă (***Evrei 1:2, Ioan 1:3, 8, Coloseni 1:16***), cât şi ca Rege Mesia, un om glorificat din casa lui David (***Luca 1:32-33***).

Tronul pe care marele Yahweh-Isus îl va ocupa când Noul Ierusalim va deveni sediul domniei pământeşti nu este acelaşi cu cel pe care El stă acum. Tronul pe care El îl împarte acum cu Tatăl Său este în cerul cel mai înalt şi este punctul central nu numai al guvernării şi supravegherii pământului, ci şi al unui univers vast. Tronul Noului Ierusalim este cel pe care El îl va ocupa când acel oraş va coborî în stratosfera superioară a pământului, pe măsură ce Se va întoarce în putere şi mare glorie şi pe care a promis să-l împărtăşească cu biruitorii (***Apocalipsa 3:21***). Ca DUMNEZEU (sau păzitor) activ al vieţii pământeşti, Yahweh-Isus este acum reprezentat ca fiind la „dreapta" Tatălui (***Faptele Apostolilor 2:34, 7:55, Romani 8:34, Efeseni 1:20, Coloseni 3:1, Evrei 1:3***). Însă Tatăl cel Atotputernic, numit „Mărirea cea de sus" (Evrei 1:3), deşi nu este implicat activ în supravegherea treburilor pământeşti, este DUMNEZEU peste toate, chiar PĂSTRĂTORUL unui univers vast şi a miliardelor de copii spirituali aflaţi în diferite stadii de maturitate în dezvoltare. Dar pentru pământeni, Yahweh-Isus este singurul Creator, Dumnezeu şi Mântuitor. În afară de El nu există NICIUN ALTUL (care este „Dumnezeul" sau păstrătorul întregului pământ). Pentru ceea ce a fost adus în existenţă de şi prin El (***1 Corinteni 8:6***), El este responsabil (***Isaia 44:6, 43:11***).

[Compoziţia materialului]

Permiteţi-mi să vă vorbesc acum despre compoziţia sfintei cetăţi. Apostolului inspirat i s-a dat să vadă cetatea ca fiind „aur curat, asemenea *sticlei* curate" (***Apocalipsa 21:18***) şi i s-a părut „o piatră foarte preţioasă, asemenea unei pietre de iaspis, limpede ca cristalul" (***Apocalipsa 21:11***). Cetatea este construită din ceea ce s-ar putea numi „substanţe glorificate". Acestea sunt compuse din elemente care au trecut printr-un proces de transformare până când nu mai sunt grosiere şi dense precum substanţele pământeşti. Sunt fin atenuate şi „rafinate" până la apogeu, până când depăşesc limitele pur fizicului şi pământesc. Totuşi, sunt substanţe foarte reale; dar care şi-au luat existenţa pe un plan superior al fiinţei. Prin urmare, atunci când apostolul inspirat vorbeşte despre strada cetăţii de aur curat (***Apocalipsa 21:21***), el nu foloseşte doar o expresie figurativă. Dar aspectul pentru el nu era ca solidul de aur pământesc, ci mai degrabă translucid, asemănător *anumitor* tipuri de sticlă. Astfel, întregul oraş, un cub perfect de *2400 km*, la periferia sa exterioară, este făcut din aur pur (***Apocalipsa 21:16, 18***).

[Zidul şi porţile]

Înconjurând oraşul, Ioan a văzut un zid înalt de *65,8 m* (***Apocalipsa 21:17***) şi compus din pietre preţioase. Zidul avea douăsprezece pietre de temelie, fiecare preţioasă şi diferită, ornamentate în construcţie astfel încât să pară decorate (***Apocalipsa 21:14, 19-20***). În zid erau douăsprezece porţi; fiecare poartă era făcută dintr-o perlă, iar la fiecare poartă era un înger al Domnului (***Apocalipsa 21:12, 21***). Pe porţi erau scrise numele celor douăsprezece seminţii ale lui Israel, iar pe pietrele de temelie erau scrise numele celor doisprezece apostoli ai Mielului. (***Apocalipsa 21:12, 14***). Numele sunt astfel simbolice pentru adevărul că numai prin „poarta" acelei naşteri spirituale care face o persoană un israelit cu adevărat după „duh" (***Romani 2:28-29***) există o promisiune de intrare în cetatea cerească şi numai cei ale căror vieţi sunt rânduite şi întemeiate pe adevărul doctrinei apostolilor (***Faptele Apostolilor 2:42***) vor fi de fapt aleşi să intre

© Biblioteca Spirituală

în acea cetate atunci când aceasta va ajunge pentru prima dată să-şi ia locul în atmosfera pământului. Există multe alte adevăruri referitoare la zid, porţile şi temeliile sale, care nu *vă* vor fi dezvăluite în acest moment.

[Fără templu]

În timp ce Ioan examina interiorul oraşului, a spus: „Şi n-am văzut niciun templu în el, căci Domnul Dumnezeul Atotputernic şi Mielul sunt templul lui." (***Apocalipsa 21:22***). Un templu nu este necesar într-un oraş unde ceea ce reprezintă templul este prezent ÎN PERSOANĂ. Un „templu" este o reprezentare exterioară sau o manifestare a prezenţei Domnului printre cei care nu sunt pregătiţi să locuiască cu El în persoană. Sau, în sensul său din Noul Testament, „templul viu" al Domnului este alcătuit din toţi cei care sunt locuiţi de Duhul şi care sunt pregătiţi să locuiască cu Domnul în persoană. Astfel, ei manifestă prezenţa Lui invizibilă pe pământ. Dar când Domnul a pregătit un popor să locuiască cu El în persoană, atunci nu mai este nevoie ca El să fie reprezentat de un templu sau să locuiască spiritual într-un templu viu. El va locui personal, şi nu reprezentativ sau spiritual, printre sfinţii Săi glorificaţi; ei Îi vor vedea faţa şi numele Lui va fi pe frunţile lor (***Apocalipsa 22:4***). Faptul că numele Său este „pe frunţile lor" este un simbol al identificării lor complete cu El în domnia Sa Regală şi al împărtăşirii acelei vibraţii de putere necesare pentru rolul lor de a domni împreună cu El.

[Mai multe vor urma]

Mai sunt multe lucruri pe care *vi* le-aş dezvălui cu privire la Noul Ierusalim şi la epocile viitoare ale manifestării Împărăţiei pe pământ. Cu timpul, acestea *vă* vor fi făcute cunoscute. Noul Ierusalim va fi primul dintre multele oraşe care vor fi formate în locurile cereşti şi, în cele din urmă, plasate în împrejurimile pământului. Acest lucru este ilustrat în scripturile Vechiului Testament prin oraşele levitice care erau situate în teritoriile tribale ale naţiunii Israel. Existau patruzeci şi opt de astfel de oraşe. (***Numeri 35:7***). Aceste oraşe au fost date leviţilor deoarece erau puse deoparte pentru slujirea Domnului şi nu aveau nicio moştenire în ţară împreună cu fraţii lor (***Deuteronom 10:8-9***). Chiar şi aşa, aceste oraşe levitice descriu oraşele special pregătite pentru cei care nu vor mai avea parte de Împărăţia pământească, ci vor fi fost glorificaţi şi vor sluji pe deplin *Domnului* în oraşele cereşti care înconjoară pământul. Va fi nevoie de multe epoci de progres în planul Dumnezeului *vostru* înainte ca toate aceste oraşe să fie formate şi pregătite pentru pământenii care vor „absolvi" tărâmul pământesc şi vor fi mutaţi în tărâmul ceresc, funcţionând în gloria fiilor lui Dumnezeu care se maturizează.

„*De aceea, grăbiţi-vă* [ ], *spune* Dumnezeul *vostru, ca să fiţi printre cei care vor fi primii părtaşi la cetăţile cereşti, fiind primiţi de Domnul în Noul Ierusalim când El va veni să fie „slăvit în sfinţii Săi*" (***2 Tesaloniceni 1:10***). *Căci chiar acum, acel oraş se pregăteşte pentru coborârea sa în stratosfera superioară a pământului şi chiar acum se amenajează camere pentru cei care se pregătesc, fie că sunt cei din MIREASĂ, care vor fi primiţi primii, la începutul perioadei necazului, fie cei „chemaţi la cina nunţii*" (***Apocalipsa 19:9***), *devenind parte a grupului Miresei pentru a locui în sfânta cetate pentru veacurile viitoare. Grăbiţi-vă să auziţi glasul Dumnezeului vostru care vă cheamă să vă pregătiţi, căci cu siguranţă se grăbeşte timpul când ceea ce v-am dat să ştiţi va începe să se împlinească. Timpul tremură în balanţă. Cutremurările cerului care se apropie îşi măresc ritmul. Ascultaţi [ ] acum şi credeţi*, *spune* Domnul."

(Sfârşitul profeţiei).

Descărcaţi cărţi spirituale gratis din – „*Noua Revelaţie a lui Isus Hristos*"

Sursa: https://archive.org/details/@noua_revela_ie_a_lui_iisus_hristos

© Biblioteca Spirituală